

20 vuotta myöhemmin....

James Careyn haastattelu

James Careyn tavoittaa nykyään New Yorkista, Columbian yliopistosta, jossa hän opettaa journalismia. Vuosikaudet Illinoisissa työskennellyt Carey on muuttanut pysyvästi New Yorkiin. Hän sanoo viihtyvänsä loistavasti, vaikka Manhattan lieneekin maailman paras esimerkki kaupungista, jossa 'maaperästä ja asunnoista on tullut pörssihaiden pelinappuloita' ja jossa 'autot ovat vallanneet katukäytävämme', kuten Carey oheisen artikkelinsa lopussa kitkerään sävyyn kirjoittaa. Lounaskahvila Broadwayn varrella tar-

James Carey

joaakin oivan kehysten Careyn kanssa keskustelemiselle. Vähän väliä professori heilauttaa kättään kadulle päin ja puhuu 'kaikesta tästä': loputtomasta kulttuurisesta monimuotoisuudesta, elintaseroista, jatkuvasta hysterisistä liikkeestä, käsittämättömistä mittasuhteista ja niin edelleen.

Careyn akateeminen ura alkoi jo 1960-luvun alussa. 1960-luvun aikana hän julkaisi säännöllisesti, kiinnostuksen kohteet vaihtelivat Marshall McLuhanista ja viestintäteknologian merkityksestä aina etnisiin kysymyksiin. 1970-luvun alkupuolella mielenkiinto alkoi suuntautua entistä laajempiin teoreettisiin ja viestinnän tutkimuksen metodologisiin kysymyksiin. Yksi maamerkki tässä kehityksessä on "Viestintä kulttuurisesta näkökulmasta".

— Artikkelini on yksi yrityksieni löytää oma ääni viestinnän ja sen tutkimuksen yhteiskunnallisesta

merkityksestä käytävässä keskustelussa. Kirjoitushetkeä muokkasivat niin poliittiset kuin teoreettiset tekijät, jotka liittyvät toisiinsa. Ensinnäkin viestinnän tutkimusta oli touloin jo pitkään hallinnut vanha behavioristinen koulukunta, jonka teesit olivat peräisin

toisen maailmansodan jälkeiseltä kaudelta. Tähän teoreettiseen kontekstiin liittyi myös poliittinen puolensa. Behaviorismi kytkeytyi siihen konkreettiseen politiikkaan, jolla Yhdysvallat oli viety mukaan Vietnamin sotaan.

— Behaviorismia oli tietysti kritisoitu rankastikin, mutta melko perinteisestä ja yksioikoisesta marxilaisesta näkökulmasta. Halusin sekä teoreettisesti että poliittisesti erotautua silloisen keskustelun hallitsevista äänistä, jotka oli omassa vastakkainasettelussaan sidottu toisiinsa. Minusta näet juuri amerikkalaista vasemmistoa tuolloin hallinnut marxilaisuuden variantti oli pitkälti yksi syyppää siihen, että Vietnamin sota jatkui niin kauan kuin jatkui.

— Yritin jutussa ensi kertaa ottaa askeleita siihen suuntaan, että Yhdysvaltain omaa kriittisen ajattelun perinnettä voitaisiin nostaa esiin. Tarkoitukseni on ollut muistuttaa perinteestä, jonka behaviorismin monivuotinen hegemonia oli vaimentanut.

— Kyse ei tietenkään ollut mistään periaatteellisesta irtisanoutumisesta mitä tulee marxismiin. Halusin kuitenkin liittoutua enemmän uudemman, kulturalistisen marxilaisuuden käänteeseen kanssa. Sitä minulle tuolloin edustivat ennen kaikkea Richard Hoggart ja Raymond Williams, myöhemmin myös birminghamilaiset ja Stuart Hall.

— 'Viestintä kulttuurisesta näkökulmasta' oli yritys kirjoittaa tuon tietyn yhdysvaltalaisen viestinnän ja kulttuurin kriittisen tutkimuksen perinteen sisällä. Yritin menneeseen palaten löytää hiukan kaikupohjaa äänelleni, erityisessä kulttuurisessa, poliittisessa ja teoreettisessa suhdanteessa.

Paluu vanhoihin vertauskuviin

Essee päättyy vaatimukseen että tutkijoiden pitäisi vaihtaa viestintää kuvaavia metaforiaan. Carey vaatii, että viestintää esittävä malli pitäisi mutta sellaiseksi, jolla olisi oma arvonsa yhteisen kulttuurimme uudelleenahmottelussa. Lähes 20 vuotta artikkelin julkaisemisen jälkeen hän arvioi asioiden kehittyneen sekä parempaan että huonompaan suuntaan.

— Teoreettisessa mielessä asiat ovat tietysti paljon paremmin kuin tuolloin. Behaviorismin hegemonia on mennyt, samoin siirtomallin yksinvalta viestintää koskevan tutkimuksen ja ajattelun jäsentelyssä. Kenttä on paljon avoimepi ja rikkaampi tänään, se tarjoaa paljon enemmän vaihtoehtoisia tapoja perätä viestinnän ja yhteiskunnan suhdetta.

— Mutta kirjoitukseni ei vaadi vain viestinnän tutkimuksen metaforien muutosta. Se päättyy myös ajatukseen siitä, miten osin tutkimuksen legitimoimat jäsennostavat ja se tapa, jolla konkreettisesti toiminnassa lähestymme ja yritämme muokata todellisuutta kytkeytyvät toisiinsa. Kirjoitin, että meidän pitäisi oppia ajattelemaan kaupunkijamme jonain muuna kuin 'teknologian ja byrokratian pesäpaikkoina'. Muuten olemme pulassa. Tässä mielessä asiat ovat entistä huonommin. Jos artikkelin muotoutumisen aikaan Yhdysvallat kävi julistamatonta sotaa valtameren takana, vallitsee kaduillamme nykyään julistamaton sisällissota.

Carey puhuu mielellään kulttuurisesta *ekologiasta* tai *ekologioista*. Lähinnä Robert E. Parkilta lainaamallaan käsitteellä hän haluaa kuvata niitä erilaisia kulttuurisia järjestelmiä ja järjestyksiä, jotka kilpailevat keskenään, limittyvät toisiinsa ja pyrkivät

kukin omalla tavalla 'säilyttämään ja muuntamaan todellisuutta'.

— Toisin kuin jotkut muut kulttuuritutkijat, en näe kulttuurista merkityksenantoa niinkään vastakkainasetteluna vallanpitäjien ja 'kansan' välillä. Ajattelen niin, että materiaalisen ja taloudellisen järjestyksen päällä, sisällä ja sitä jäsentämässä toimii valtava — alati kasvava ja yhä itsetietoisempi — joukko symbolisia ja imaginäärisiä järjestyksiä. Kulttuuritutkijana haluan oppia niiden rinnakkaisen ja limitäisen yhteiselon ehtoja. Sillä saralla kulttuuritutkimuksella ja sen perusasenteella on minusta vielä paljon annettavaa, paljon opittavaakin. Meidän pitäisi olla vieläkin avoimempia, vieläkin alttiimpia kuuntelemaan muiden kokemuksia. Vain sillä tavalla me voimme tarkastella myös itseämme.

— Metaforien vaihtamisen tarve pätee siis paitsi viestinnän tutkimukseen, myös konkreettiseen toimintaan, esimerkiksi journalismiin. Minusta hyvä journalismi ei paljon eroa hyvästä kulttuuritutkimuksesta. Journalistien olisi aika tunnustaa, että he eivät ole jonkin yhteisen ja objektiivisen todellisuuden kuvaajia, vaan sitä koskevien erilaisten kokemusten välittäjiä. Parhaimmillaan journalismi voisi tarjota mahdollisuuksia ymmärtää muiden kulttuuristen järjestysten tapaa jäsentää sitä, mistä tässä kaikessa oikein kysymys, Carey sanoo ja huitaisee kädellään Broadwaylle päin.

— Journalismin tapa mieltää itsensä 'näkeväksi' silmäksi on peräisin ajalta, jolloin New Yorkin kaltaiset, uudenlaiset ja käsittämättömän suuret yhteisöt syntyivät. Kun toimittajat eivät enää osanneet kertoa asioista niihin osallistuvien ihmisten kannalta, kun he eivät enää yksinkertaisesti ymmärtäneet kaikkia niitä, joista he kertoivat, ongelma ratkaistiin siirtymällä vain kuvaamaan, välittämään 'objektiivisia' kuvauksia siitä, miltä todellisuuden tapahtumat näyttivät. Illalla, kapakassa toimittajat kyllä edelleen pitivät itseään suurina tarinankertojina, mutta arkisen työn paineissa he unohtivat tämän ominaislaatussa: sen, että jutuilla ja tarinoilla jäsennetään omia ja muiden kokemuksia. Tällaisen itseymmärryksen haluaisin palauttaa journalisteille. Se ei kuitenkaan ole kovin helppoa, suurin osa minunkin oppilaistani haluaa tulla uusiksi woodward-bernsteineiksi.

Teorian konkreettiset kontekstit

Behavioristinen viestinnän tutkimus on malliesimerkki teoreettisesta vientitavarasta, jolla yhdysvaltalainen tapa tutkia ja jäsentää viestinnän tutkimusta on levinnyt yli maapallon. Brittiläisen kulttuuritutkimuksen maihinnousu Yhdysvaltoihin puolestaan on esimerkki elävästä vastavirrasta. Carey on — ehkä hieman yllättävästikin — viime aikoina arvostellut yhdysvaltalaista kulttuuritutkimusta siitä, että se ei pysy omilla juurillaan. Sen sijaan että tutkijat hyödyntäisivät oman yhteiskuntansa historiallista kokemusta jäsentävää teoriaa, he turvautuvat tuontitavaraan, eurooppalaiseen 'teoreettiseen liejuun', kuten Carey pari vuotta sitten asian ilmaisi.

— Luulen että syy, miksi intouduin moiseen kielenkäyttöön, oli kokemukseni ope-
tuksesta ja seminaareista 1980-luvulta. Vuosi vuodelta konferensseissa törmäsi uusiin nimiin, joiden nimiin kaikki vannoivat. Tänä vuonna kaikilla piti olla foucault'lainen lähestymistapa tähän tai tuohon, ja jos seuraavan vuoden tapaamisessa yritti palata vanhoihin kysymyksiin, sai kuulla, että 'älä enää noita vanhoja jauha, nyt me luetaan jo

Deleuzea ja Guattaria'. Minua kyllästytti ensinnäkin tämä muodikkuus ja sen pinnallisuus. Lopulta kovin harvat jaksoivat pysähtyä syventymään siihen, mistä Foucault'ssa lopulta oli kysymys. Mutta kysymys on muustakin kuin vanhenevan opettajan turhautumisesta.

— Riippumatta siitä, miten abstraktisti tai viitteellisesti yritämme puhua, ajatella tai kirjoittaa, ajatuksiamme niiden muotoiluhetkellä täyttää, kehystää, muokkaa ja selittää aina historiallinen ja kulttuurinen konteksti. Riippumatta siitä, miten kiinnostava ja abstrakti kirjoittaja Foucault on — ja minusta hän on erittäin kiinnostava — on aina muistettava, että hän kirjoittaa Ranskassa, ajattelee Ranskaa. Ranskan kulloisetkin suhdanteet ikäänkuin täyttävät hänen abstraktien teoriamuotoilujensa kuoret niiden syntyhetkellä. Minulla ei tietenkään ole mitään sitä vastaan, että saan tietää jotain Ranskasta; päinvastoin, vieraiden äänten kuunteleminen on kulttuuritutkijan työtä. Mutta teorioita omaksuttaessa ja niitä yhteiskunnasta toiseen siirreltäessä on aina muistettava niiden synnytykskonteksti. Teoriat eivät noin vain siirry kulttuurista toiseen. 1960-luvun amerikkalaisen vasemmiston omaksuma marxilaisuus on siitä hyvä ja opettavainen esimerkki.

— Marxismin kulkeutumista ja juurtumista Amerikkaan on selvästi haitannut se, että kirjoittaessaan Marx ajatteli ennen kaikkea Englantia. Hänen teoriansa sellaisenaan ulottuu huonosti selittämään kulttuurisesti kirjavan, osittain orjuudelle rakennetun ja sisällisodasta identiteettinsä ammentaneen, hyvin joustavan amerikkalaisen kapitalismin nykytilan selittämiseen. Matka viime vuosisadan englantilaisesta hiilikavoksesta vaikkapa 1960-luvun yliopistokampukselle on aikamoinen.

— Yhdysvaltalaisen vasemmiston yritykset vastustaa Vietnamin sotaa oli minusta jo 1960-luvun alkupuolella tehottomia juuri siksi, että niissä ei pyritty huomioimaan maan erityisluonnetta. Vietnamin sodan laajenemisesta huolissaan olevan liikkeen olisi pitänyt ehdottaa yleistä asevelvollisuutta ja avointa sodanjulistusta Pohjois-Vietnamille. Tämä ei olisi koskaan ollut mahdollista. Sen sijaan oli mahdollista, että vain osa väestöstä, vain tietty osa nuorisosta pantiin käymään sotaa samaan aikaan kun yliopistoradikaalit pysyivät kampuksilla vastustamassa sitä. Minusta on aina ollut melkein naurettavaa sanoa, että tuo kulttuurisesti sokean marxismin innoittama vastustus olisi vaikuttanut sodan päättymiseen. Vietnam oli pisin sota koko Yhdysvaltain historiassa. Miten se muka olisi voinut kestää vielä pidempään?

Pragmatismien relevanssi

Careyn omia teoreettisia sankareita ovat jo vuosikymmenien ajan olleet vuosisadan alun pragmatistit. Pragmatisteilla on, ajallisesta etäisyydestään huolimatta, Careyn mielestä edelleen relevanttia sanottavaa.

— Pragmatistit kirjoittivat hekin tietyllä historiallisella hetkellä, jonka ymmärtäminen on tietysti oleellista heidän työnsä arvon ja hyödyllisyyden punnitsemisessa. Liikkeen keskeiset ajatukset muotoiltiin 1880-luvulta alkaen aina ensimmäiseen maailmansodan alkuun asti kestäväällä kaudella. Se oli ennen kaikkea *muutoksen* aikaa. Valtava maahanmuutto, hurja muuttoliike maan sisällä, ennennäkemättömien yhteisöjen synty, viestintäyhteyksien kehittyminen jne. mullistivat koko yhteiskunnan ja kulttuurin.

Olen usein lukenut Kenneth Burken teokseensa *Permanence & Change* (1935) toiseen painokseen vuonna 1953 kirjoittamaa esipuhetta, jossa hän sanoo mm. että hän kirjoitti kirjansa aikana, jolloin 'vallitsi yleinen tunne jonka mukaan perinteiset tavat olivat katoamassa, ehkäpä lopullisesti romahtamassa'. Burken mukaan kyseessä on 'selvainen kirja, joita kirjailijat noin aikoina tapasivat kirjoittaa estääkseen itseään hajoomasta omiin käsiinsä'. Kun nuo rivit lukee tänä päivänä, saa minusta välähdyksenmaisesti käsityksen siitä, mikä on pragmatistiselta pohjalta ponnistaneiden kirjoittajien relevanssi. Vilkaistu ulos tuosta ikkunasta kertoo, että elämme edelleen — tai taas, miten kukin haluaa — tällaista muutoksen aikaa.

— Pragmatistit loivat teoriaa siitä, miten vanhasta tulee osa uutta, miten se saa uusia merkityksiä. Entisistä pienyhteisöistä niputettiin valtavia kaupunkeja, entisistä pikkukaupunkilaisista tuli miljoonakaupunkien urbaaneja kulkijoita. Se on teoriaa ajalta, jolloin kaikki tämä, jonka keskellä nyt elämme oli idullaan. Siksi se tarjoaa minulle ajatusvälineitä jäsentää nykyistä tilannettamme.

— Totta kai pragmatistien teksteissä on viljalti virheitä ja puutteita, mutta se kai on luonnollista. Ei heillä ollut mitään aavistusta siitä, mitä tuleman piti — ei kenelläkään ollut.

— En halua edistää mitään itseensä käpertymistä tai mainostaa yhdysvaltalaisen ajattelun erinomaisuutta tai kaikkivoipaisuutta. Silti minusta juuri erilaisten kulttuuristen järjestelmien ja järjestysten keskinäisen kilpailun ja konfliktisuuden ymmärtämisessä yhdysvaltalainen teoria voisi etsiä omia juuriaan. Näissä teemoissa sillä voisi myös olla annettavaa muualle.

— Minusta on esimerkiksi lähes sensaationomaista, miten hiljaa brittiläinen kulttuuritutkimus on pysytellyt heidän omasta, jatkuvasti käynnissä olevasta sisällisdodastaan Pohjois-Irlannissa. Siinä meillä on kulttuurisesti, uskonnollisesti ja ties miten niin monimutkainen konflikti, että eurooppalainen kriittinen teoria ei näytä saavan siitä otetta.

Viestintä on eettinen asia

Vanhan teorian palauttaminen uuteen keskusteluun ei ole yksinkertainen saati helppo tehtävä. Mutta Careylle kysymys on viime kädessä *eettisesti* perustellusta mahdollisuudesta. Halunsa pitää elossa vanhoja ajatuksia hän perustelee — tietenkin vetoamalla vanhoihin ajatuksiin.

— Erot tai välimatkat ajassa ovat hiukan samanlaisia kuin erot kulttuurien välillä. Silti meidän täytyy yrittää. Vaikeuksiin voi suhtautua viittaamalla John Deweyn käsitykseen viestinnän ja etiikan suhteista.

— Ajattelen mielelläni Deweyn tapaan niin, että viestintä on viime kädessä eettinen kysymys. Viestintä ei sinällään luo harmoniaa, yhteistyötä, sovintoa tms., mutta se on ainoa tapamme ymmärtää toisen kokemuksia ja välittää omiamme muille. Vaikka ymmärtämisellä ei tarkoittaisikaan hyväksyntää, viime kädessä jokainen este viestinnälle on este edes sovun, hyväksymisen ja ymmärtämisen mahdollisuudelle. Ja siksi, kuten Dewey asian ilmaisi, tällaiset viestinnän esteet ovat pohjimiltaan *Pahasta*.

— Niinpä olen jättänyt pitkälti omaan arvoonsa sen, että vanhoissa teorioissa on

puutteita. Totta kai on. Mutta se, jos puutteista tehdään vanhan viisauden parhaiden oivallusten mieleenpalauttamisen esteitä, on viestinnän patoamista — ja se on pahasta. Se estää meitä asettumasta alttiiksi toisenlaisille ymmärtämisen tavoille, jäsenyyksille, mielikuvituksille ja symboliselle todellisuuksille — joihin kaikkiin meille on tarjottu mahdollisuus. Se estää meitä oppimasta toisista, mikä lopulta estää meitä ymmärtämästä omaa erityisyyttämme.

— Samaan aikaan olen kyllä sitä mieltä, että teorian historian opiskelu on vakavasti otettavaa puuhaa. On yritettävä selvittää mitä sanat tarkoittivat sata vuotta sitten. On yritettävä asettua sen kokemuksen asemaan, josta kirjoittava ääni aikanaan on syntynyt. Jotta voisi mieltää, mistä vaikkapa Robert E. Parkin työssä on kysymys, on muistettava, että hän syntyi ja varttui paikassa nimeltä *Red Wing, Minnesota*. Nimen maisteleminen kannattaa: se muistuttaa konkreettisesti siitä, että Park oli pikkukaupungin muokkaama kirjoittaja, joka kypsänä sosiologina työskenteli Chicagon miljoonakaupungissa. Hänen käsityksensä ihmisyyhteisöistä, siitä mistä miljoonakaupungissa oli kysymys, perustui tuolle kokemukselle. Se oli tuon kokemuksen rajoittama, mutta myös sen hedelmöittävä. Ja sama pätee John Dewey'n kohdalla. Aikuistuttuaan *Vermontissa, Burlington*-nimisessä kaupunkipahasessa hänelle oli syntynyt vahva kokemus siitä, että tällainen melkein välitön yhteisö oli todellisen demokratian ja sen edellyttämän osallistuvan viestinnän perusta. Yhtä aikaa tämän kanssa hän — kuten myös Park — näki minkälaisia potentiaalisen konfliktin siemeniä pienyhteisöille luontainen nurkkakuntainen mentaliteetti uusissa suurkaupungeissa loi.

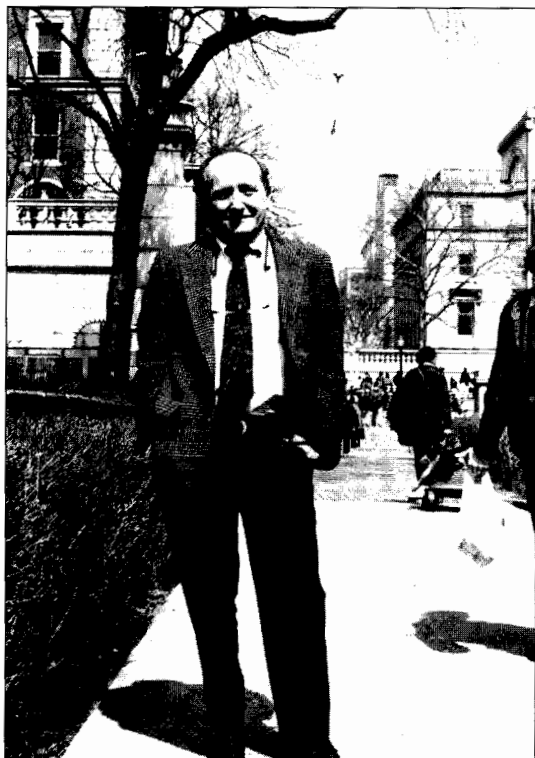
— Kun teoriaan ja sen historialliseen kontekstiin syvennyy, alkaa syntyä perusteita sen arvioimiselle, millä tavalla entiset kokemukset ovat edelleen relevantteja tai miten ne voivat auttaa meitä mieltämään oman tilanteemme meille tuoreella tavalla. Kysymys sitoutumisesta yhteisöön, omien intressien välittymisestä julkiseen ja yhteiseen elämään ja kysymys siitä, miten tämä on yhdistettävissä uudenlaiseen suvaitsevaisuuteen, joka on enemmän kuin välinpitämättömyyttä, on kaikkein polttavimpia ongelmiamme.

— Minusta ei sinällään ole arvokasta lukea alkutekstejä. Mutta usein sattuu olemaan niin, että niissä on ajatuksia, painotuksia tai idean siemeniä, joita teorian historia ei tuhansien sivujen referoinnista huolimatta ole onnistunut noteeraamaan. Tuore kosketus — lukijan oman kontekstin uudet ongelmat — voi avata korvat kuulemaan sellaisia ääniä, jotka kanonisoitu historia on vaientanut. Ei minusta Marxia kannata lukea sen takia, että hän oli Marx, vaan siksi, että hän oli niin pirun terävä.

istalgiaa tulevan perään

Careyn tapaa ajankohtaistaa vanhoja teoreetikkoja on myös kritisoitu. Usein hän on saanut muun muassa vastata syytteeseen menneen nostalgisoinnista. Yhdysvaltojen kriittisistä teorianhistorioitsijoista mm. Hanno Hardt on arvostellut häntä siitä, että nojaamalla vanhaan Carey vaimentaa *kokonaan* uudenlaisten ajatusten esittämisen mahdollisuutta. Kiistämättä sitä, että vanhasta teoriasta saattaa myös tarttua taakkaa, Carey katsoo, että nostalgiallakin on puolensa.

— Aivan. Nostalgia. No tätäkin voi lähestyä kahdella tavalla. Sanoisin, että on eri

asia olla nostalginen menneen kuin tulevan perään. Itse myönnän auusti ajatteluni nostalgisen vireen. Mikä olisi inhimillisempää kuin kaipuu kadotettuun — vaikka miten fiktiiviseen — viattomuuteen. Mutta minulle kyse ei ole halusta kääntyä takaisin ja palata johonkin, mistä olemme muka tulleet.

— Olen hyvin tietoisesti sitoutunut vaikkapa juuri pragmatismissa ilmenevään *toiveikkaaseen* ajattelun vireeseen. Mutta tässä toiveikkuudessa on juuri kysymys orientoitumisesta tulevaan. Jollemme voi ottaa parasta osaa menneestä ja tuoda sitä nykyhetkeen, ehkä vielä luodata sen avulla tulevaa, olemme minusta auttamatta matkalla kohti barbariaa.

— Minun nostalgisuudessani ei ole kyse siitä, onko jotain onnen tilaa

ollut vai tuleeko sitä olemaan. Kysymys on paljon arkisemmista asioista: ajattelun ja kirjoittamisen motiivista, myös *tämän hetken* kokemisesta, elämän välittömästä laadusta. Aina ei ole tärkeää saavuttaminen, myös pelkkä toivon ylläpitäminen on arvokasta — ei, enemmän, se on välttämätöntä.

— Minun oppilaani eivät välttämättä mullista journalismia — mutta toivon, että voin väläyttää heille sitä, mitä journalismi voisi toisenlaisen ymmärryksen valossa olla. Jos onnistun kuvaamaan heille sen, miten journalismin itseymmärrys on muotoutunut tietyissä kulttuurisissa yhteyksissä, miten se voisi olla — vaimennettujen tai vaimentuneiden äänien valossa — myös jotain muuta, olen jo saanut jotain aikaan. Pelkkä oivallus on kokemus, jota ei nollata, vaikka arkinen työ ei sitä heti huomenna pystyisi todentamaan.

— Silti olen kyllä sitä mieltä, että meidän on oltava tarkkoina sen suhteen, mihin teorioihin ryhdymme ja sitoudumme. Tiettyyn pisteeseen pitää minusta kyllä paikkansa, että teorit tuottavat teoreetikon, eikä päinvastoin. Minua on aina viehättänyt Kenneth Burken taannoinen tapa sanoa, että hän oikeasti uskoo ideologioiden olevan eräänalaisia 'henkimaailman olentoja', jotka panevat teoreetikot liikkumaan. Eri henget panevat teoreetikonsa tanssimaan eri koreografialla.

Katkenneet ankkuriköydet

Careyn kulttuurinen ohjelma viestinnän tutkimukselle kehittyi aikana, jolloin alaa hallitseva vanhan pardigman ote alkoi heikentyä. Se ei enää onnistunut vaimentamaan

vaihtoehtoisia ääniä. Parissa vuosikymmenessä on viestinnän tutkimuksessa tultu korvia huumaavaan polyfoniaan, jossa kukin tekee tyylillään ja vaatii itseään kuunneltavan. Carey uskoo, että tuleville teorian historian kirjoittajille nykyinen meno tarjoaa esimerkin erilaisuuteen hullaantuneesta ja melkein hysteerisesti uutta etsivästä aika-kaudesta.

— Elämme aikaa, jolloin entiset ajatuksia, ideologioita, lähestymistapoja ja sen sellaisia paikallaan pitäneet ankkuriköydet ovat yksi toisensa jälkeen katkenneet. Kukaan ei enää osaa tarkkaan määritellä, mitä ovat liberalismi, sosialismi, kapitalismi, kommunismi, positivismi jne. — ja missä niitä enää on.

— Luulen, että tulevaisuuden oppihistorian kirjoittajat kuvaavat näitä päiviä aikana, jolloin me kokeilimme innokkaasti vähän kaikkea. Me kokeilimme Althusseria, yritimme Foucault'illa, testasimme vähän Deweyn käyttökelpoisuutta, koettelimme Deleuzea ja Guattaria, harjoitelimme Habermasin kanssa ja ties mitä. On aika hauska ajatella myös sitä, miltä se, mitä jätämme jälkeemme, näyttää. Luultavasti siitäkään ei juuri saa yhtenäistä kuvaa saati tolkkua. Toiset meistä kirjoittivat kuin fyysikot, toiset kirjoittivat esseistisemmin, joidenkin tutkimustyö muistuttaa enemmän omaelämäkerrtaa tai romaania.

— Mutta sellaista on älyllinen työ aikana, jolloin et voi arvata, ennustaa, saati tietää, kuka seuraavaksi kävelee sisään ravintolaan, jossa syöt lounasta. Elämme erilaisuuden ja erottelujen juhlien aikaa, uudet, ennenkuulumattomat identiteetit vaativat tunnistamista ja oikeuksiensa tunnustamista. Se ei ole mitenkään helppoa aikaa. Minuakin on tällä viikolla jo kolmesti moiittu rasistiksi luokkahuoneessa. Mutta tämä on hyvin kiinnostavaa ja haastavaa aikaa kulttuurin ja viestinnän tutkijalle.

Risto Kunelius